

PERSDOSSIER
KANAL ONHULT ZIJN COLLECTIE

BE CULTURE
ALL ABOUT ARTS COMMUNICATION

INHOUD

1. PERSBERICHT	2
2. MANIFEST VAN HET AANKOOPCOMITÉ	4
3. LIJST VAN DE WERKEN	5
4. AANKOOPCOMITÉ	8
5. TOELICHTING BIJ DE WERKEN	9
6. MOBULL ART PACKERS	29

1. PERSBERICHT

Het toekomstige museum van moderne en hedendaagse kunst stelt de eerste aankopen voor

De Stichting KANAL heeft de eerste werken van zijn collectie onthuld. Deze eerste werken werden geselecteerd door het Aankoopcomité, dat bestaat uit leden van het team van KANAL en onafhankelijke experts en de werken vormen de basis van de toekomstige collecties van de Stichting KANAL. Sinds 2018 ondersteunt de aankoopstrategie van de Stichting KANAL de hedendaagse creatie in Brussel en in België.

« De collecties van de Stichting KANAL, die gefinancierd worden door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, willen het dubbele verhaal vertellen van de huidige Belgische kunstscène enerzijds en de Stichting KANAL anderzijds. In 2018 werden de eerste aanwinsten voor KANAL Brut in opdracht gegeven. Deze eerste ervaring heeft onze acquisitiestrategie in de eerste jaren vormgegeven » Yves Goldstein, Directeur van de Stichting KANAL.

De collecties, die het interdisciplinaire engagement van KANAL weerspiegelen, zijn opgebouwd rond vele vormen van artistieke expressie: schilderkunst, beeldhouwkunst, tekenkunst, gravure, fotografie, film, video, installaties, performances en hun archieven. Deze collecties zijn geworteld in de diversiteit van de Belgische kunstscène en weerspiegelen de complexiteit van de hedendaagse artistieke praktijken.

Jennifer Beauloye, Hoofd Collecties van KANAL-Centre Pompidou en lid van het Aankoopcomité: *"Dit is een zeldzame en historische gelegenheid om het eerste werk in de inventaris van een publieke verzameling op te nemen. Sinds de oprichting van het Aankoopcomité zijn wij verwickeld in boeiende discussies om onze methodologie en strategie te bepalen. Dit dialoog evolueert naarmate de plannen voor het toekomstige gebouw duidelijker worden. Deze eerste werken zijn bedoeld als de emblematische grondslagen van de toekomstige collecties. Naast de aankopen bouwen wij in de loop van de tijd ook een vertrouwensrelatie op met de kunstenaars die ons de zorg voor hun werken toevertrouwen."*

De werken worden systematisch geselecteerd volgens een strenge procedure die gezamenlijk wordt uitgevoerd door het artistieke team van KANAL-Centre Pompidou en externe specialisten. Een Precomité controleert de ontvankelijkheid en de ernst van de ontvangen voorstellen en legt deze voor aan het Aankoopcomité, dat bestaat uit interne en externe deskundigen die door de Raad van Bestuur van de Stichting KANAL worden benoemd. Het Aankoopcomité komt elk jaar bijeen, met als huidige voorzitter Kasia Redzisz, artistiek directrice van KANAL-Centre Pompidou, om de definitieve evaluaties te maken. Alle beslissingen worden vervolgens formeel goedgekeurd door de Raad van Bestuur, die de keuzes van het Aankoopcomité altijd heeft gerespecteerd.

De collectie omvat momenteel 38 werken van 27 kunstenaars van 12 verschillende nationaliteiten, die wonen, werken of afkomstig zijn uit Brussel en België. Naast de werken die reeds op KANAL Brut werden voorgesteld, kan je werken ontdekken van kunstenaars zoals Otobong NKANGA, Jos DE GRUYTER & Harald THYS, Sammy BALOJI, Ana TORFS, enz.

De Stichting KANAL wenst haar collectie toegankelijk te maken voor een zeer groot publiek via een online aanwezigheid en uitleningen aan andere instellingen. De collectie zal uiteraard worden getoond als onderdeel van de programmering na de opening van KANAL in 2024.

"In de afgelopen 4 jaar heeft KANAL een breed scala aan grote kunstwerken verzameld, die in de komende maanden en jaren in vele nationale en internationale kunstinstellingen zullen worden tentoongesteld als onderdeel van hun programmering. Ik kijk ernaar uit om ze in Brussel te tonen en om samen met het team van KANAL en het Aankoopcomité de toekomstige aankoopstrategie te bepalen en de collectie verder uit te breiden" Kasia REDZISZ, Artistiek Directrice van KANAL-Centre Pompidou.

2. MANIFEST VAN HET AANKOOPCOMITÉ

Het doel van de Stichting KANAL is om collecties uit te bouwen die een referentiecollectie vormen voor de kunst- en kunstmutaties van de 21e eeuw.

Met uitzondering van architectuur (CIVA) zal het aankoopbeleid alle domeinen van de plastische en visuele kunsten omvatten (schilderkunst, beeldhouwkunst, design, fotografie, video, nieuwe media, podiumkunsten, ...).

De keuzes die het Aankoopcomité maakt, moeten een disciplinair evenwicht respecteren en voldoen aan de hieronder beschreven criteria. Het geheel moet open blijven voor nieuwe praktijken van hedendaagse creatie en zo goed mogelijk de essentiële momenten van een bewogen geschiedenis van de 21e-eeuwse kunst tonen, terwijl het tegelijkertijd een kritische dialoog mogelijk moet maken.

Door middel van bepalende gebeurtenissen, emblematische figuren en bijzondere werken zullen de collecties getuigen van de wil om bij te dragen aan het openbreken van de artistieke gebieden en zich te positioneren ten aanzien van toekomstige en kritische vraagstukken.

In het bijzonder zullen de collecties werken bevatten die de complexiteit van onze tijd weerspiegelen, wat zijn fundament is en hem verschillend maakt.

De criteria ¹ :

1. CHRONOLOGISCH - Creaties van de 21e eeuw (na 2000) tot nu, met een bijzondere aandacht voor zogenaamde opkomende kunstenaars, zonder naar de leeftijd te kijken.
2. GEOGRAFISCH – Kunstenaars die in Brussel hebben gewerkt en/of er voet aan de grond hebben gekregen. Werken van buitenlandse kunstenaars die Brussel als onderwerp hebben, zullen geacht worden van belang te zijn voor de samenstelling van de collecties.
3. STYLISTICS – De focus van de collecties zal liggen op werken die bijdragen aan het ontsluiten van KANAL's publiek tot ver buiten het traditionele museumpubliek.
4. TECHNIEK – Alle velden en domeinen van de hedendaagse creatie, met uitzondering van architectuur.
5. VERWERVINGSMETHODE – Aankopen hebben de voorkeur. De mogelijkheid om de collecties open te stellen voor specifieke bestellingen is ook aanwezig.

¹ Deze criteria hebben alleen betrekking op eigen aankopen. Voorstellen voor schenkingen, legaten of giften zijn niet aan dezelfde beperkingen onderworpen.

3. LIJST VAN DE WERKEN

1

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)
L'Archipel du moi (2018)

2

Raffaella CRISPINO (Italië, Napels – 1979)
Untitled (Time Zones) (2018)

3

Emmanuel VAN DER AUWERA (België, Brussel – 1982)
Shudder (videosculpture XIV) (2018)

4

Saddie CHOUA (België, Bree – 1972)
The Chouas # Episode 5 Am I The Only One Who Is Like Me? (2018)

5

Younes BABA-ALI (Marokko, Oujda – 1986)
Untitled (KANAL) (2018)

6

Lazara ROSELL ALBEAR (Cuba – 1971)
That That. Reappropriating the Citrën Billboard with three works (2018)

7

Simona DENICOLAI (Italië, Milaan - 1972) & Ivo PROVOOST (België, Diksmuide – 1974)
AIRFRANCE.be (2018-2019)

8

Suchan KINOSHITA (Japan, Tokio – 1960)
Proposition d'en face. Public floorheating (2019)

9

Simona DENICOLAI (Italië, Milaan – 1972) & Ivo PROVOOST (België, Diksmuide – 1974)
A dream called macba, moca, moma, etc. (2010)

10

Simona DENICOLAI (Italië, Milaan – 1972) & Ivo PROVOOST (België, Diksmuide – 1974)
NO ICE (2002)

11

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)
Le Banquet (2016)

12-13-14

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)
Le Banquet (performance) (2019)

15

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)
Mainstream (2018)

16

Maarten VANDEN EYNDE (België, Leuven – 1977)
Industrial Evolution (2007-2009)

17 > 22

Benoît PLATÉUS (België, Chênee – 1972)
Page 66 (2010)
Magician & Stripes (2013)
Ghostburn (J.V. & N.B.) (2014)
Stereo IV (2008)
Boathouse I (2013)
Back flash (2000)

23

Otobong NKANGA (Nigeria, Kano – 1974)
Veins Aligned [with] A Lapse, a Stain, a Fall (2018)

24

John M ARMLEDER (Zwitserland, Genève – 1948)
Quicksand III (2012-2020)

25

Ana TORFS (België, Mortsel – 1963)
TXT (Engine of Wandering Words) (2013)

26

Sven AUGUSTIJNEN (België, Mechelen – 1970)
Imbéciles de tous les pays unissez-vous ! (2018)

27

Emmanuelle LAINE (Frankrijk, Parijs – 1973)
I felt that I could not cope any more with the overgrowing demands of trade (2020)

28

Sammy BALOJI (Democratische Republiek Congo, Lubumbashi – 1978)
A Blueprint for Toads and Snakes (2018).

29

Willem OOREBEEK (Nederland, Pernis – 1953)
Edition 3/3, 2019

30

Jos DE GRUYTER (België, Geel – 1965) & Harald THYS (België, Wilrijk – 1966)
De Schilder (1993)

31

Jos DE GRUYTER (België, Geel – 1965) & Harald THYS (België, Wilrijk – 1966)
De Belder Guido (2019)

32

Younes BABA-ALI (Marokko, Oujda – 1986)
Cabinet des confidences populaires (2019)

33

Eric VAN HOVE (Belg, geboren in Algerije, Guelma – 1975)
DORIGIN (2016)

34

Lucile DESAMORY (België, Brussel – 1977), Gustave FUNDI (Democratische Republiek Congo, Lubumbashi – 1988) & Glodie MUBIKAY (Democratische Republiek Congo, Kinshasa – 1992)
TÉLÉ RÉALITÉ (2020)

35

Koenraad DEDOBBELEER (België, Halle – 1975)
Philistine Beyond Belief (2015)

36

Koenraad DEDOBBELEER (België, Halle – 1975)
Increasingly Aggressive Appearance (2017)

27

Koenraad DEDOBBELEER (België, Halle – 1975)
Systematically Devaluating (2017)

38

Vaclav POZAREK (Tsjechische Republiek, Budweis – 1940)
Lux (deluxe edition) Presentation/exhibition table (2016)

4. AANKOOPCOMITÉ

Samenstelling van het Precomité

Yves GOLDSTEIN, Directeur van KANAL-Centre Pompidou

Kasia REDZISZ, Artistiek Directrice

Jennifer BEAULOYE, Verantwoordelijke Collecties, Archieven, Bibliotheek en Onderzoek

Baptiste DELHAUTEUR, Verantwoordelijke Financiën en Administratie

Samenstelling van het Aankoopcomité

Voor KANAL

Yves GOLDSTEIN, Kasia REDZISZ, Jennifer BEAULOYE

Voor het Centre Pompidou

Xavier REY, Directeur van het Musée National d'Art Moderne

Externe leden (in alfabetische volgorde)

Paul ARDENNE, Kunsthistoricus

Dr Bambi CEUPPENS, Senior Researcher, Koninklijk Museum voor Centraal-Afrika

Frédéric DE GOLDSCHMIDT, Verzamelaar

Marie DU CHASTEL, Curatrice, KIKK Festival

Denis GIELEN, Directeur, MAC's Musée des Arts Contemporains Grand Hornu

Sophie LAUWERS, CEO, BOZAR, Paleis voor Schone Kunsten

Philip VAN DEN BOSSCHE, Curator

5. TOELICHTING BIJ DE WERKEN

1

Ariane LOZE (België, Bruxelles – 1988)

***L'Archipel du moi* (2018)**

HD-video, geluid, kleur, 32 min 54 s

Unieke uitgave

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/001

L'Archipel du moi maakt deel uit van het grotere project MÔWN (Movies On My Own): een reeks microficties die volledig onafhankelijk gemaakt werden en sterk verbonden zijn met de plaats waar ze zich afspelen. In haar werken verbuigt en herinterpreteert de artieste de gangbare codes voor cinema, van film noir tot science fiction, en kijkt met een kritische blik naar de structuren van het hedendaagse sociale leven.

In *L'Archipel du moi* gaat ze verder op verkenning in de voormalige Citroën-garage, net voor de tentoonstelling KANAL BRUT (2018-2019) er geopend wordt. Ariane Loze zet afwisselend alle petjes op. Als regisseuse, hoofdcameravrouw, scenarioschrijfster, cutter, kostuumontwerpster, belichtingsvrouw en vertolkster van verschillende rollen stelt ze het idee van verzamelen op zich in vraag. Daarbij trekt ze een parallel tussen de meervoudige persoonlijkheden van iedereen, de museumwerken en de voertuigen die aan de lopende band geproduceerd werden. De kunstenaar speelt de immensiteit van de plek volop uit en dynamiseert zo de meervoudigheid van verlangens die door de verschillende personages vertegenwoordigd worden in een zoektocht naar het 'zelf' die tot in het absurde doorgaat. Dankzij *L'Archipel du moi* kan de toeschouwer ook binnenkijken in het hele gebouw voor het getransformeerd werd, van de showroom tot de carrosserieateliers. Op die manier wordt het werk ook een onmiskenbaar archiefstuk.

2

Raffaella CRISPINO (Italië, Napels – 1979)

***Untitled (Time Zones)* (2018)**

Organza, katoen, lood, ijzerkabel, 1000 x 500 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/002

Met behulp van verschillende technieken, zoals video's, stoffen en installaties, zet Raffaella Crispino vraagtekens bij de politieke oorzaken van fenomenen die in ons dagelijkse universum geïntegreerd zijn.

De multidisciplinaire artieste geraakte gefascineerd door internationale vluchten, bijvoorbeeld van Tokio naar San Francisco, waarmee je de klok kan terugdraaien. Met *Untitled (Time Zones)* buigt ze zich over de tijdzones en over de verhouding tot de tijd en territoriale verdeling die ze met zich meebrengen. De naden tussen de stukken organzastof in verschillende kleuren volgen die willekeurige en artificiële lijnen die elkaar kruisen, plooiën

en verdwijnen in functie van politieke (vooral koloniale) belangen en van historische en geografische omstandigheden. Achter de naden van *Untitled (Time Zones)* ligt ook de belofte van nieuwe tijdelijke en territoriale horizonten.

3

Emmanuel VAN DER AUWERA (België, Brussel – 1982)

Shudder (videosculpture XIV) (2018)

Video-installatie met meerdere schermen en zwart gelakt glas, 200 x 130 cm (x2)

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/003

Via zijn installaties sloop Emmanuel Van der Auwera de in ons tijdperk overvloedig aanwezige manieren waarop beelden worden voorgesteld en verspreid, maar ook het mechanisme daarachter. Voor de reeks *Shudder (videosculptures XIV)* gebruikt hij de materiële en conceptuele dimensies van het scherm ("het altaar van het hedendaagse beeld"), dat een venster wordt op de voorstelling van het werkelijke, dat hij voortdurend in twijfel trekt.

Voor *Shudder (videosculpture XIV)* monteerde de kunstenaar stockafbeeldingen op een traag ritme met white noise. De film laat een soldaat zien en iets wat op traumatiserende herinneringen lijkt. Eerst wordt de soldaat onbeweeglijk in beeld gebracht, zijn gezicht uitdrukkingloos, zijn ogen leeg. Op het volgende beeld zien we hem rennen voor hij valt. Een auto brandt. Daarna zit de soldaat in een rolstoel, een meisje springt in zijn armen. Het laatste beeld is dat van een begrafenis, een blauwe hemel met een bittere smaak.

De sector van de stockafbeeldingen creëert gladgeproduceerde beelden voor elk publiek en over elk ontwerp, die tegen een kleine vergoeding in allerlei producties ingepast kunnen worden (reclames, grote Hollywoodproducties, enzovoort). Door ze op deze manier te gebruiken, kaart Emmanuel Van der Auwera aan hoe wij massamedia consumeren en laat hij nog eens duidelijk zien dat de werkelijkheid eerder een kunstmatig construct is dan een werkelijke weergave.

4

Saddie CHOUA (België, Bree – 1972)

The Chouas # Episode 5 Am I The Only One Who Is Like Me? (2018)

Installatie (schermen, hoofdtelefoon en verschillende voorwerpen), variabele afmetingen

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/004

Schrijfster, regisseuse en beeldend kunstenaar Saddle Choua heeft ook een diploma sociologie op zak. Haar oeuvre wordt gekweld door de vraag naar het 'ik' - dat eenzaam is, maar zich toch niet kan losmaken van de Andere - en door de problematiek van machtsrelaties die daaruit voortvloeien. "Audre Lorde zegt dat woede een kracht is en bovendien kennis inhoudt. Het is niet de woede die de samenwerking tussen blanken en zwarten, tussen mannen en vrouwen of tussen verschillende sociale klassen verhindert. Dat is vooral te wijten

aan de weigering om naar die woede te luisteren. Ik vertaal deze woede naar het visuele", zo zegt ze zelf.

Am I The Only One Who Is Like Me? is de vijfde aflevering in de saga *The Chouas*, waarmee Sadie Choua haar eigen gezin opvoert door op vernuftige wijze zowel autobiografische als fictieve elementen te vermengen met persoonlijke en politieke overpeinzingen. Met de vijfde aflevering, die uit archiefbeelden, filmextracten en televisiefragmenten bestaat, breidt de artieste haar vraagstelling uit naar zichzelf, naar hiërarchische systemen, de drang om te domineren en machtsspelletjes.

5

Younes BABA-ALI (Marokko, Oujda – 1986)

Untitled (KANAL) (2018)

Installatie *in situ* (kluisjes, servomotoren), variabele afmetingen

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/005

Met zijn oeuvre ontsluit Younes Baba-Ali de reflexen die het maatschappelijke leven ons aanleert, maar tegelijk benadrukt zijn werk - overigens niet zonder ironie - de dysfuncties daarvan. Baba-Ali werkt met technologieën, voorwerpen, geluid, video en fotografie en exposeert vaak in de openbare ruimte of op ongewone plaatsen. Omdat zijn kunst altijd specifiek met een context verbonden is, neemt ze pas echt vorm aan in dialoog met het publiek. Op die manier trekt Baba-Ali de toeschouwers mee in een artistieke guerrilla tussen het establishment en Jan Modaal.

In de kledkamers van de voormalige Citroën-garage wekt Younes Baba-Ali de kluisjes van de werknemers weer tot leven. Hij geeft ze een eigen bestaan als getuigen van de collectieve geschiedenis van deze plaats, maar ook als instrumenten van metamorfose: van individu tot werknemer en weer terug. Eerst lijkt alles verlaten, tot de door discrete motortjes aangedreven deuren op een onwillekeurige en spookachtige manier open en dicht gaan... soms zachtjes, soms knarsend en hard. Zo verbindt de installatie het verleden van dit gebouw met de toekomst: via klapperende deurtjes en metaalgeluiden zinspeelt ze op de transformatie van de plaats tot een museum.

6

Lazara ROSELL ALBEAR (Cuba – 1971)

That That. Reappropriating the Citroën Billboard with three works (2018)

Installatie *in situ* (Driehoekige lichtreclamebak, dekzeilen in pvc, aluminium kaders, basis en structuur in metaal, acrylverf, infraroodlampen met armatuur) 633 x 345 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/006

Als voormalig danseres en performer ontwikkelde Lazara Rosell Albear een mengvorm van onder meer performance-, bewegings-, video- en geluidskunst. Ze werkt samen met heel wat

andere kunstenaars, waaronder de collectieven MahaWorks en the art ensemble of brussels en met architect, lichtontwerper en scenograaf Jan Dekeyser.

Via een proces waarbij ze zich met het reclamepaneel op het dak van de showroom de oude Citroën-garage toe-eigent, plaatst haar evolutieve en performatieve installatie *That That. Reappropriating the Citroën Billboard with three works* vraagtekens bij de onderliggende politieke twistpunten en de relatie van het gebouw tot de publieke ruimte. In een tweedelig zuiveringsritueel overschilderde de kunstenaar eerst het hele paneel in het zwart, als om aan te geven dat het gebouw op pauze staat en omgevormd wordt. Hoewel het, zoals de titel van de installatie verraadt, aanvankelijk de bedoeling was de drie zijden van het reclamepaneel vervolgens te bedekken met andere werken, besloot Lazara Rosell Albear uiteindelijk slechts een van de zijden te voorzien van een uitvergroete non-figuratieve foto.

7

Simona DENICOLAI (Italië, Milaan – 1972) & Ivo PROVOOST (België, Diksmuide – 1974)
AIRFRANCE.be (2018-2019)

Gemengde technieken (gevonden schildering, afdrukken, affiches, metalen displays, whiteboard, gecoate stalen buizen, bord in kurk, kranten), diverse afmetingen
Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/007

Al sinds midden de jaren '90 creëren Simona Denicolai en Ivo Provoost samen performances en uitgekende interventies die de plaats van kunstbeoefening in de openbare ruimte in vraag stellen. De geproduceerde vormen zijn niet noodzakelijk meteen als kunststukken herkenbaar en ontstaan, geheel volgens de toe-eigeningsstrategie van beide artiesten, uit de context zelf.

Het schilderij *La première traversée du Sahara en 1924*, gemaakt door Paul De Gobert in 1984, is het vertrekpunt van de opzienbarende zoektocht die geleidelijk aan uitmondde in de installatie *AIRFRANCE.be*. Toen ze eenmaal hun zinnen hadden gezet op dit in het oude garagegebouw achtergelaten schilderij, gingen de twee plastisch kunstenaars op zoek naar de schilder, naar de betrokkenen en naar de archieven, om de geschiedenis van het werk chronologisch te reconstrueren. Volgens de legende zou een klant het schilderij aan de directeur hebben geschonken in ruil voor herstellingen. Als bij toeval stelt het werk de expeditie voor van de zogenoemde 'zwarte cruise', in het begin van de vorige eeuw gefinancierd door André Citroën om zijn merk te promoten. Het werd eerst tentoongesteld in de showroom en daarna in de kantine, waarna het bij de verhuizing van de garage in 2017 werd achtergelaten. De kunstenaars gaven het werk zijn plaats in de geschiedenis van het gebouw terug en voegden er stapje voor stapje alle vondsten aan toe die ze deden bij hun zoektocht.

Suchan KINOSHITA (Japan, Tokio – 1960)

Proposition d'en face. Public floorheating (2019)

Installatie (ketel, warmtepomp, buizen, beton), 2,50 m x 4 m x 50 cm en 2 x 2 m

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/008

Dankzij haar muzikale vorming en een eerdere carrière in het theater is de kunst van Suchan Kinoshita veelzijdig en interdisciplinair te noemen. In haar werken integreert ze regelmatig elementen van eerdere installaties. Daarbij vormt elk deeltje een fragment van een ongecontroleerd geheel, dat op een onverwachte manier rijker wordt en, afhankelijk van context en tijdperk, tot een nieuwe lezing uitnodigt.

In 2017 wordt Suchan Kinoshita uitgenodigd voor een aanbesteding voor het Brusselse IJzerplein. Ze laat zich inspireren door de verbouwingen in haar huis en stelt voor om het voetpad van de Handelskaai te voorzien van vloerverwarming. Door een procedurefout wordt haar voorstel echter niet weerhouden. Daarop beslist de artieste om haar project aan te passen voor Stichting KANAL, die vlak tegenover de Handelskaai ligt. Zo verandert de oorspronkelijke installatie van 50 m lang in een vierkant van 2 x 2 meter. Dicht bij de ronde showroomfaçade worden in de openbare ruimte spiraalvormig opgerolde buizen neergelegd. Via leidingen die onder de straattegels en de vitrine van de voormalige garage door lopen, zijn de buizen verbonden met de technische ruimte binnenin het gebouw. Aan de buitenkant verraadt alleen een motief in blauwsteen de omtrek van de verwarmde zone en daarmee de hand van de artieste.

Simona DENICOLAI (Italië, Milaan – 1972) & Ivo PROVOOST (België, Diksmuide – 1974)

A dream called macba, moca, moma, etc. (2010)

Gemengde technieken (video, digitale print, voorwerpen, plexiglas, lijm, offset), variabele afmetingen

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/009

Al sinds midden de jaren '90 creëren Simona Denicolai en Ivo Provoost samen performances en uitgekende interventies die de plaats van kunstbeoefening in de openbare ruimte in vraag stellen. De geproduceerde vormen zijn niet noodzakelijk meteen als kunststukken herkenbaar en ontstaan, geheel volgens de toe-eigeningsstrategie van beide artiesten, uit de context zelf.

A dream called macba, moca, moma, etc. is een installatie met een variabele geometrie die rond een meeslepende docufictie is opgebouwd. De film verkent het circuit van de economische visvangst en volgt de weg van de vis tot op ons bord en omgekeerd. Hij verkent ook vraagstukken over werk en vervuiling van de oceanen. Het geheel wordt begeleid door een vrolijke soundtrack. Een honderdtal verschillende voorwerpen, zoals plastic afval dat tijdens het draaien van de documentaire verzameld werd, affiches en de bijlage van een plaatselijke krant die de eerste voorstelling van het werk in 2010 in Spanje aankondigt,

vervolledigen het plaatje. Het creatieproces en de audiovisuele taal van tekenfilms zijn de inspiratie voor het gehele project. De titel van de installatie, een poëtische alliteratie, laat met een zekere zin voor ironie de acroniemen waarmee musea vaak worden bedacht, weerklinken.

10

Simona DENICOLAI (Italië, Milaan – 1972) & Ivo PROVOOST (België, Diksmuide – 1974)
NO ICE (2002)

Video, affiches, briefkaarten, 14 min 18 s

Uitgave 5/10

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/010

Al sinds midden de jaren '90 creëren Simona Denicolai en Ivo Provoost samen performances en uitgekende interventies die de plaats van kunstbeoefening in de openbare ruimte in vraag stellen. De geproduceerde vormen zijn niet noodzakelijk meteen als kunststukken herkenbaar en ontstaan, geheel volgens de toe-eigeningsstrategie van beide artiesten, uit de context zelf.

No Ice, in 2002 gefilmd met ijsverkoper Lanni Giovanni als *special guest*, is het audiovisuele relict van een performance met een absurde carrousel van acht identieke ijskarren die rond de *Waterdraagster* bij de Bareel van Sint-Gillis reden. De voertuigen reden in een eindeloze cirkel en kondigden door hun luidsprekers met veel bombarie het begin van de zomer en zijn pleziertjes aan. Omdat de kunstenaars de vormelijke eigenschappen van deze strategische rotonde laten primeren op haar functionele kenmerken, roepen ze met hun ballet de poëtische geest van ons alledaagse stedelijke landschap aan.

11

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)

Le Banquet (2016)

HD-video, geluid, kleur en podiuminrichting, 17 min 56 s

Uitgave 3/5 + 2 AP

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/011

Le Banquet maakt deel uit van het grotere project MÔWN (Movies On My Own): een reeks microficties die volledig onafhankelijk gemaakt werden en sterk verbonden zijn met de plaats waar ze zich afspelen. In haar werken verbuigt en herinterpreteert de artieste de gangbare codes voor cinema, van film noir tot science fiction, en kijkt met een kritische blik naar de structuren van het hedendaagse sociale leven.

In *Le Banquet* speelt, regisseert en filmt Ariane Loze zelf, waarmee ze weer alle sleutelfuncties zelf invult. De montage met vooral shots en tegenshots weeft de verschillende personages aan elkaar en suggereert een rijkere en meer ironische - zelfs sarcastische - lezing van de realiteit. Terwijl ze aan een grote tafel op iets zitten te wachten, concentreert elke gast zich op zichzelf. Stukje bij beetje verdwijnt het genot van het samenzijn en worden de

egocentrische moeilijkheden van elke genodigde steeds groter. In essentie verbeeldt *Le Banquet* de kloven die door maatschappelijke discussies veroorzaakt worden.

12 – 13 – 14

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)

***Le Banquet* (performance) (2019)**

Boekjes, scenografische set-up, variabele duur
Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/012-013-014

Aan twaalf deelnemers wordt gevraagd om plaats te nemen rond de grote tafel van de installatie *Le Banquet* en op hun eigen manier de personages uit de gelijknamige film te vertolken. Boekjes in het Engels, Nederlands of Frans moeten de bezoekers helpen om in het spel te komen. Door de keuze voor een bepaald personage en de toe-eigening van diens woorden wordt elke deelnemer aangemoedigd om iemand anders te worden en uit zichzelf te stappen.

15

Ariane LOZE (België, Brussel – 1988)

***Mainstream* (2018)**

HD-video, geluid, kleur, 19 min 26 s
Editie 1/5+ 2 AP
Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/015

Mainstream maakt deel uit van het grotere project MÔWN (Movies On My Own): een reeks microficties die volledig onafhankelijk gemaakt werden en sterk verbonden zijn met de plaats waar ze zich afspelen. In haar werken verbuigt en herinterpreteert de artieste de gangbare codes voor cinema, van film noir tot science fiction, en kijkt met een kritische blik naar de structuren van het hedendaagse sociale leven.

In *Mainstream* observeert Ariane Loze zeer scherp maar met een groot hart de wereld waarin we leven. Ze beschrijft die wereld met haar stem, gebaren en lichaam en laat zich meedrijven op de woorden van uiteenlopende personages wikkelt.

De artieste zoomt in op holle woorden, die ze door de verschillende gesprekspartners tot in het absurde aan elkaar laat rijgen, maar focust ook op de actieve bevolking door woorden uit het werkveld en de organisatie ervan een stem te geven. Het geheel roept een onbeschrijfelijk bevreedend gevoel op. Door zijn opvallend snelle ritme is *Mainstream* ook een getuige van hoe wij naar tijd kijken. In onze hyperproductieve maatschappij die vooral gericht is op hoe we daar efficiënt mee kunnen omgaan, moeten zowel de manager als de artiest zich leren bewegen in een sneller en dichter tijdperk en in een geglobaliseerde wereld. Hoe evolueert het zelfbewustzijn in het licht van die drang om alles te controleren, wetende dat het toeval en de grillen van het leven er vaak juist smaak aan geven?

Maarten VANDEN EYNDE (België, Leuven – 1977)***Industrial Evolution (2007-2009)***

100 foto's verdoekt op forex, kader in mat wit gelakt hout, 21 x 30 cm elk

Uitgave 1/3 + 2 AP

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/016

Reizen en onderzoek stofferen het werk van Maarten Vanden Eynde, dat sterk focust op het antropoceen en het discours dat ermee gepaard gaat. Daarbij laat de kunstenaar zich inspireren door de voorwerpen die hem omringen. Hij gaat op zoek naar hun oorsprong, grondstoffen, context en transformaties tot 'overblijfselen'. Vanden Eynde verkent een waaier van onderwerpen: van sociologie en antropologie over mariene biologie tot kosmologie. Zijn werk probeert om onze vaste invalshoeken te doorbreken en om de veelvoudige transformaties die in onze maatschappij aan het werk zijn, te onthullen.

De reeks *Industrial Evolution* bundelt honderd foto's van honderd voorwerpen uit twintig nog werkende fabrieken in Birmingham: de laatste resten van teloorgegangene industriële glorie. Dat elk voorwerp per paar wordt voorgesteld, verwijst zowel naar de Ark van Noah als naar de typische serieproductie in dit soort fabrieken. Maar als je van wat dichterbij gaat kijken, merk je minuscule verschillen op qua grootte, kleur of vorm: een verwijzing naar de onmogelijkheid om massaal te klonen, om in grote getallen tot op de nanometer identiek te reproduceren. Zou de industriële revolutie dan toch gefaald hebben?

17 > 22**Benoît PLATÉUS (België, Chênée – 1972)**

Page 66 (2010)

Digitale C-print (uitgave 1/2), 211 x 154 cm (met lijst)

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/017

Magician & Stripes (2013)

C-print (uitgave 1/3), 123 x 83 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/018

Ghostburn (J.V. & N.B.) (2014)

C-print (unieke uitgave), 160 x 106 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/019

Stereo IV (2008)

C-print (uitgave 1/2), 188 x 135 cm (met lijst)

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/020

Boathouse I (2013)

C-print (uitgave 2/3), 140 x 95 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2020/021

Back flash (2000)

Pigmentprint (uitgave 4/5), 80 x 60 cm

Stichting KANAL (schenking van de kunstenaar), inv. FKS/A2020/022

Benoît Platéus maakt gebruik van fotografie, video's, tekeningen en beeldhouwkunst om alledaagse beelden en ruimtes te transformeren. Hij maakt een wandeling langs de gaten en kieren van de stad tot en met de omzwervingen van de geest en suggereert een poëzie van het toeval, van onvolmaaktheid en van sporen. Het beeld, dat vervormt, verzadigt, schittert, vergroot, verdwijnt en wordt omgegooid, kantelt en opent zich voor alle mogelijke interpretaties.

Dit is bij *Pages* niet anders: met behulp van kleine verschillen toont hij de onuitgesproken picturale mogelijkheden van de pagina's in een boek. Vergrotingen en bijsnijden 'door toevoeging' maken het bijvoorbeeld mogelijk om verschillende ruimtes naast elkaar te laten bestaan: binnen en buiten het boek. Hetzelfde geldt voor de reeks *Ghostburn*. Hiervoor maakt hij nieuwe foto's van archiefbeelden door ze extreem te overbelichten, waardoor de in licht uiteenspattende onderwerpen veranderen in spookbeelden.

Iedereen ziet erin wat hij wil zien. "Wat mij interesseert, zijn de overgangen, waarbij nog alles mogelijk is. Ik vind het leuk dat dingen uit hun hokje worden gehaald, waardoor ze meer aanwezig en krachtiger worden en hun uniekheid naar boven komt."

Vanuit technisch standpunt bekeken, vervullen de achtergronden een zeer belangrijke rol. Omdat ze erg opvallend zijn, kunnen de over elkaar geplaatste motieven zich eraan vasthechten en tegelijkertijd in het luchtledige bewegen in een soort van gecontroleerde ontsporing. Beheersing lijkt ondergeschikt aan vrijheid en 'gelukjes bij een ongeluk' maken duidelijk hoe het werk uiteindelijk tot stand is gekomen. Benoît Platéus maakt gretig gebruik van elke nieuwe richting die zijn pad kruist.

23

Otobong NKANGA (Nigeria, Kano – 1974)

***Veins Aligned [with] A Lapse, a Stain, a Fall* (2018)**

Lasa Venato Fior di Melo (marmer), Murano-glas en -schildering, zwart graniet (uitgave 1/2), ca. 26 m

Stichting KANAL, inv. FKS/C2018/023

De tekeningen, installaties, foto's, performances en beeldhouwwerken van de plastisch kunstenaar en performster Otobong Nkanga staan stil bij de betekenis van het begrip territorium en de waarden die toegeschreven worden aan natuurrijdommen. Ze onderzoekt de vraag hoezeer hun betekenis en functie afhangen van de cultuur waarbinnen ze worden beschouwd.

Met landschappen en architectuur als vaak gebruikt uitgangspunt analyseert ze de menselijke sporen die getuigen van levenswijzen en de milieuproblematiek.

Het beeldhouwwerk *Veins Aligned* is geïnspireerd door een reis van Verona naar Bolzano en vertegenwoordigt een circa 26 meter lange doorlopende lijn die over muren lijkt te gaan en een horizon in het landschap lijkt aan te brengen. Het werk is gemaakt met plaatselijke materialen, zoals de marmersoort Lasa Vanato Fior di Melo®, waarvan de naam Appelbloesem, en de groene tinten verwijzen naar de typische appelteelt van de streek. Het werk stelt een rivier voor waarvan het water vervuild is door de agressieve ontginning van grondstoffen. De kunstenaar brengt de lagen glas en marmer bij elkaar en zoekt de grenzen ervan op om de minerale en organische eigenschappen te doen uitkomen, maar tegelijk legt ze de transformatieprocessen van deze materialen en de doeleinden waarvoor ze gebruikt worden bloot. “De onzuiverheden in het glas zijn een weerspiegeling van onze maatschappij”, legt ze uit.

Veins Aligned, vergezeld van het gegraveerde gedicht *A Lapse, a Stain, a Fall*, is een verhaal van bedenkingen, materialen en gevoelens. Het werd voorgesteld op de 58ste Biënnale van Venetië in 2018 en was goed voor een speciale vermelding van de jury.

24

John M ARMLEDER (Zwitserland, Genève – 1948)

***Quicksand III* (2012-2020)**

Gemengde techniek (gevonden rekken, diverse objecten en materialen, neon, schermen, geluid), ca. 210 x 5262 x 100 cm (x2)

Stichting KANAL (schenking van de kunstenaar), inv. FKS/A2021/024

Na zijn onderdompeling in de alternatieve Fluxus-beweging van de jaren '60 en '70 en zijn omweg langs schilderijen en (bewegende) beelden in de jaren '80 en '90 bleef John M Armleder voortdurend de vernieuwing opzoeken. Zijn werk als beeldhouwer, performer, archivist, curator, verzamelaar, uitgever, boekverkoper, galerijhouder en nog zoveel meer ontbolstert tegenwoordig vrijuit in de vorm van grote installaties met gevonden voorwerpen en abstracte schilderijen of vluchtige werken die actieve ervaringen bieden.

Quicksand III is, zoals de naam doet vermoeden, de derde versie van een installatie die bestaat uit rekken afkomstig van een werkruimte. Ze komen uit de oude Citroën-garage en staan vol voorwerpen die nergens bij horen: door de kunstenaar gebruikte materialen, voorwerpen uit zijn archief en dingen die hij ter plekke heeft gevonden. De aanblik van deze opslag- en tegelijk expositieruimte doet hierdoor onwillekeurig denken aan verlatenheid en zet vraagtekens bij het niet-bestendige en de verandering die dingen en functies ondergaan – net zoals de geschiedenis van de kunstenaar zelf, maar ook die van de ruimte.

Quicksand III is dan ook een van de belangrijkste producties uit de expo *It never ends*, die door Stichting KANAL in 2020 en 2021 gelanceerd werd en een prachtige gelegenheid biedt om het universum van John M. Armleder te verkennen.

Ana TORFS (België, Mortsel – 1963)

TXT (Engine of Wandering Words) (2013)

6 jacquardtapijten, wol en katoen (uitgave 2/5), telkens 279 x 334,5 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/025

Al sinds de jaren '90 stort Ana Torfs zich via sterke visuele werken op het vraagstuk rond representatie en vertelstructuren. Dia's, geluid, teksten, afdrukken, sculpturen, xerografieën, video's, foto's of textiel: alle middelen zijn goed om uiting te geven aan de gespannen relatie tussen tekst en beeld en aan de processen van visualiseren, interpreteren, percipiëren, manipuleren en vertalen die eruit voortvloeien.

TXT (Engine of Wandering Words), de titel van het werk, verwijst naar de gemeenschappelijke taalkundige herkomst van de woorden 'tekst', 'textuur' en 'textiel', die allemaal te maken hebben met 'textere', het Latijnse woord voor weven, maar ook naar het woord 'reiziger' (cfr. het Duitse 'Wanderwort'). Dit zijn leenwoorden die vele talen, culturen en continenten zijn overgestoken, vaak als gevolg van handelsrelaties.

Ana Torfs selecteerde zes 'reizende woorden' als uitgangspunt voor haar zes jacquardtapijten: gember, saffraan, suiker, koffie, tabak en chocolade. Elk tapijt is uitgewerkt rond een van deze woorden en stelt een soort machine voor, bestaande uit vijftientig vierkanten/beelden die aangestuurd lijken te kunnen worden door zijwaartse hefboomen. De beelden zijn overgenomen van foto's, etsen, schilderijen, kaarten, brochures en boeken uit verschillende tijdperken. Is het een visueel woordenboek? Een rebus? Of een kinderspelletje? Het werk, dat wordt gekenmerkt door de ideeënassociaties die typisch zijn voor de kunstenaar, verwijst bovendien naar de automatische 'schrijfmachine' die Gulliver ontdekte tijdens zijn reizen in de roman van Jonathan Swift uit 1726 (waaruit citaten onderaan de tapijten te zien zijn). Het werk is ook een allusie op de houtgravure van Jean-Jacques Grandville uit 1838 en op het beroep van jacquardwever: dit type weven gebeurde op de allereerste programmeerbare machine die met ponskaarten werkte.

Sven AUGUSTIJNEN (België, Mechelen – 1970)

Imbéciles de tous les pays unissez-vous ! (2018)

Magazines, vitrine, muurtekst, 1.453,2 x 117 x 88 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/026

De films, publicaties en installaties van Sven Augustijnen over politieke, historische en sociale thema's lijken erg op documentaires en geven de fascinatie van de kunstenaar weer voor geschiedschrijving en de manier waarop de geschiedenis wordt geconstrueerd aan de hand van verhalen, beelden en verzinsels.

In de installatie *Imbéciles de tous les pays unissez-vous !* gaan de teksten en beelden van een aantal edities van *Europe Magazine* met elkaar in dialoog en worden we aangesproken op onze verantwoordelijkheid. Dit Belgische tijdschrift verscheen voor het eerst in 1944 onder de naam *Grande-Bretagne* en kwam tot stand met de hulp van de Britse geheime dienst en strijdkrachten. De uitgestalde artikels getuigen van het belang van dit propagandamiddel waarvan het Westen zich bediende in het kader van de ontwikkeling van het FAL (Fusil Automatique Léger – licht automatisch geweer) van de Fabrique Nationale de Herstal (FN) en ze verhalen de wapenfeiten van die laatste in de loop der tijd aan de hand van de Koude Oorlog en de koloniale geschiedenis. In een tijd waarin Europa meer en meer opschuift naar de extreemrechtse conservatieve samenleving waarover op de pagina's van dit tijdschrift wordt gefantaseerd, kunnen de tentoongestelde foto's en teksten niet beschouwd worden als slechts overblijfselen van een ver verleden. Voor de kunstenaar is het onderzoeken ervan een 'burgerplicht'.

27

Emmanuelle LAINÉ (Frankrijk, Parijs – 1973)

I felt that I could not cope any more with the overgrowing demands of trade (2020)

UV-prints op aluminium, structuur in geklonken en met bouten verankerd aluminium en diverse objecten, 350 x 200 x 234 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/027

Emmanuelle Lainé staat bekend om haar immersieve installaties met objecten en films en om haar 'mises en abyme' (visuele verhalen binnen een verhaal) met grote digitale beelden in hoge resolutie. Ze gaat uit van de eigenheid van elke expositiecontext, met als doel iets aan te bieden dat zij een 'méthode des lieux' (plaatsmethode) noemt. Helemaal in lijn met de regels van de herinneringskunst fungeren haar installaties, die uitpuilen met objecten die ze vindt bij het roerend en onroerend goed van de instellingen waar ze te gast is, als een verbinding tussen de ruimte, het werk zelf en het publiek.

Op uitnodiging van de Brusselse boekhandel Saint-Martin Bookshop creëerde ze na de herinrichting van dit voormalige modehuis Maison Martin Margiela een installatie voor het openingsseizoen. Zoals gewoonlijk werkte ze rond de geschiedenis van deze plek en voegde er foto's en objecten uit haar persoonlijke verzameling aan toe. Voor het eerst toont de kunstenaar haar *in situ* gemaakte foto's echter op losstaande elementen, volgens de industriële esthetiek. In verschillende lagen (sculpturen, archieven, foto's en installaties) plaatst Emmanuelle Lainé vraagtekens bij onze beleving van ruimte door verwarring te creëren tussen wat echt is en wat niet, en tussen aanwezigheid en sporen ervan. Met *I felt that I could not cope any more with the overgrowing demands of trade* roept ze het spookbeeld op van de raadselachtige en buitengewone stylist aan de oorsprong van dit voormalige atelier en van het citaat uit zijn afscheidsbrief. Zo gebruikt ze hem om na te denken over de manier waarop het kapitalisme creatieve geesten verslindt.

Sammy BALOJI (Democratische Republiek Congo, Lubumbashi – 1978)***A Blueprint for Toads and Snakes (2018).***

Hout en doek, digitale fotoprints op papier en foto's,
360 x 360 x 120 x 250 cm / 46 x 63,4 cm elk / 100 x 100 cm
Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/028

Sinds 2005 verkent Sammy Baloji de geschiedenis en het geheugen van Congo. Zijn werk is één groot onderzoek naar de archieven en het cultureel, architecturaal en industrieel patrimonium van de streek Katanga en de gevolgen van de kolonisatie door België.

De installatie *A Blueprint for Toads and Snakes* stelt de blijvende impact van de grootschalige mijnontginning op de Congolese geografie, infrastructuur en socio-culturele structuren aan de kaak. Ze bestaat uit drie delen: *Chura na Nyoka*, het stadsplan en de herdenking van Kasai.

Het Belgische koloniale regime vroeg de Katangese Joseph Kiwel in 1957 om het toneelstuk *Chura na Nyoka* (De Pad en de Slang) te schrijven. Het gaat over een pad en een slang die vanwege hun biologische verschillen niet in staat zijn om vrienden te blijven. Door enkele onderdelen van het decor van het stuk te hergebruiken, klaagt Sammy Baloji de strategie van het Belgische koloniale regime aan om zijn macht te bestendigen met een verdeel-en-heersbeleid.

Hij verbindt zijn boodschap over de rassensegregatie met het plan voor een 'inboorlingenstad' in mijnhoofdstad Lubumbashi. Het plan, dat gebaseerd is op het originele document, toont de onteigeningen van de inwoners en het doel om een 'cordon sanitaire' aan te leggen: een bufferzone om de Europese en de Congolese bevolking van elkaar te scheiden. Je hoort de tekst van *Chura na Nyoka*, waardoor hij metaforisch ook weerklinkt in de straten van Lubumbashi.

Rondom het stadsplan wordt het woud weergegeven volgens de traditie van de Hangarschool (een kunstatelier dat in 1946 werd opgericht in Lubumbashi), verwijzend naar de techniek van de Congolese schilder Pili-Pili Mulongoy.

Door de 138 familieportretten die door de mensen van Kasai werden achtergelaten te fotograferen en tentoon te stellen, herdenkt Sammy Baloji de vergeten geschiedenis van hun verbanning uit Katanga tijdens de Katangese Secessie van 1960. Deze onafhankelijkheidsverklaring, die diplomatiek en militair gesteund werd door België, ging gepaard met rassenconflicten. Sammy Baloji poogt niet alleen deze archiefbeelden te redden van de vergetelheid, maar geeft deze tot nu toe nog niet gedocumenteerde gewelddadige uitzettingen een plek in de geschiedenis.

Willem OOREBEEK (Nederland, Pernis – 1953)***Edition 3/3, 2019***

Geëxpandeerd polystyreen en bedrukt tapijt (uitgave 3/3 + 2 AP), 180 x 128 x 31 cm
Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/029

Het werk van Willem Oorebeek draait om de toe-eigening van beelden, reclame-uitingen of voorpagina's, die hij transformeert met druk- en zwartingstechnieken, (de *Black-outs*) en uitvergrotingen (de *Vertical Club*). In een periode waarin we worden overspoeld met beelden en spektakelverhalen wordt via deze procedés stilgestaan bij hoe iets wordt weergegeven in de massamedia, bij de criteria die bepalen wat er in de massamedia wordt weergegeven en bij de invloed die de inhoud ervan uitoefent op de perceptie.

Willem Oorebeek speelt ook al tientallen jaren een belangrijke rol als mentor voor bijna 200 jonge kunstenaars, voornamelijk in het Brusselse.

Het was dan ook vanzelfsprekend dat het team van *Le Salon* – het ontmoetingsplatform van de Brusselse kunstscene – hem vroeg om een installatie te maken ter gelegenheid van de publicatie van het boek *The Anthology of Le Salon 2011– 2016*.

Het sculptuurboek *Edition 3/3* is een onderdeel van een vijfdelige reeks monumentale boeken. Hierin wordt het procedé van de *Vertical Club* gebruikt: de kunstenaar eigent zich de omslag van het boek *The Anthology of Le Salon 2011– 2016* toe en vergroot het uit tot een levensgroot beeld. Dit bedekt hij met een bedrukt tapijt, dat doet denken aan de huiselijke ruimte van een salon. De vierde omslag van de *Salon*-anthologie toont de naam van de kunstenaars en spelers van de Brusselse kunstscene die zich tijdens zijn actieve periode hebben verenigd in *Le Salon*.

Jos DE GRUYTER (België, Geel – 1965) & Harald THYS (België, Wilrijk – 1966)***De Schilder (1993)***

Video, kleur, geluid, 5 min 9 s
Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/030

Al sinds eind de jaren '80 vormen Jos de Gruyter en Harald Thijs een kunstenaarsduo. Met behulp van video's, installaties, tekeningen, beeldhouwwerken, performances en fotografie maakt het duo tragische, komische en stille portretten van wat het inhoudt mens te zijn. De protagonisten van hun werken zijn vaak denkbeeldige personages die belichaamd worden door poppen, paspoppen of knuffels en soms ook door niet-professionele acteurs. Vanuit een soms "te realistische" werkelijkheid komen ze tot fictie.

De Schilder is een stukje uit de video *ROTV 3*, die op zijn beurt deel uitmaakt van de installatie *Emperor Ro*. De kunstenaars hebben het volgende te zeggen over *De Schilder*: "Een schilder

(De Belder Guido) worstelt om inspiratie te vinden voor een nieuw doek. Hij verlaat zijn beklemmende appartement in de stad en trekt de natuur in, op zoek naar het ultieme idee. Na eindeloos veel sigaretten en een lange tocht vindt hij wat hij zoekt."

31

Jos DE GRUYTER (België, Geel – 1965) & Harald THYS (België, Wilrijk – 1966)

De Belder Guido (2019)

Gemengde technieken (3D-druk, stoffen, stoel, schildersezels, doek), 141 x 79 x 71 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/031

Al sinds eind de jaren '80 vormen Jos de Gruyter en Harald Thijs een kunstenaarsduo. Met behulp van video's, installaties, tekeningen, beeldhouwwerken, performances en fotografie maakt het duo tragische, komische en stille portretten van wat het inhoudt mens te zijn. De protagonisten van hun werken zijn vaak denkbeeldige personages die belichaamd worden door poppen, paspoppen of knuffels en soms ook door niet-professionele acteurs. Vanuit een soms "te realistische" werkelijkheid komen ze tot fictie.

Het beeldhouwwerk *De Belder Guido* werd oorspronkelijk gemaakt voor het Belgische paviljoen op de 58ste Biënnale van Venetië. Het duo beschrijft dit werk als volgt: "De Belder Guido, een schilder uit Leuven, is de uitvinder van de realistisch-abstracte magische romantiek, een artistieke stijl die alleen door hem wordt beoefend. Hij heeft deze stroming uitvoerig gedocumenteerd in een manifest van 150 pagina's lang, dat jammer genoeg verloren is gegaan. In zijn werk zien we sombere visioenen die zich vermengen met landschappen waarin schuchtere dieren de hoofdrol spelen. De Belder heeft tijdens zijn leven nooit succes gekend. Hij overleefde dankzij aalmoezen en het bescheiden pensioentje van zijn moeder, die haar hele leven voor hem heeft gezorgd. Na zijn dood heeft de stad Leuven een paar van zijn werken gekocht."

32

Younes BABA-ALI (Marokko, Oujda – 1986)

Cabinet des confidences populaires (2019)

Installatie (video, tekeningen, kraampje), variabele afmetingen

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/032

Met zijn oeuvre ontsluit Younes Baba-Ali de reflexen die het maatschappelijke leven ons aanleert, maar tegelijk benadrukt zijn werk - overigens niet zonder ironie - de dysfuncties daarvan. Baba-Ali werkt met technologieën, voorwerpen, geluid, video en fotografie en exposeert vaak in de openbare ruimte of op ongewone plaatsen. Omdat zijn kunst altijd specifiek met een context verbonden is, neemt ze pas echt vorm aan in dialoog met het publiek. Op die manier trekt Baba-Ali de toeschouwers mee in een artistieke guerrilla tussen het establishment en Jan Modaal.

Voor *Cabinet des confidences populaires* bouwde Younes Baba-Ali een Congolees kraampje om tot een ontmoetingsplaats waar de bewoners hun stem kunnen laten horen. In het centrum van Lubumbashi tekent een jongeman in het kraampje de opmerkingen van de inwoners van de stad op alsof hij een officieel ambtenaar is. Daarna worden de boodschappen vertaald naar het Hindi, Arabisch en Chinees en als spreekwoorden overal in de luchthaven van Lubumbashi aangebracht. Ze zijn vooral gericht aan de internationale investeerders die elke dag afzakken naar "de Far West die de regio Katanga geworden is". Deze actie laat de stem van de stedelingen luider klinken, terwijl er onder de noemer van taal en volksverzet gespeeld wordt met de elementen van ontheemding en globalisering.

33

Eric VAN HOVE (Belg, geboren in Algerije, Guelma – 1975)

***DORIGIN* (2016)**

Gemengde technieken (video 32 min, gereconstrueerde Mercedes 240D), 4,72 x 1,78 x 2,79m
Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/033

Het werk van Eric Van Hove stelt zowel lokale als wereldwijde problematieken aan de orde en wil de uitersten ervan met elkaar verbinden. Hij doet dit om de universaliteit van het menszijn en de eigenheid van de plekken, individuen en situaties die dit menszijn bepalen te benadrukken. Zijn werk is een combinatie tussen oosters conceptualisme, Japans non-dualisme en een dekoloniale benadering. Door zijn streven om deze invloeden bij elkaar te brengen, wordt de zoektocht naar het totaal kunstwerk (Gesamtkunstwerk) de rode draad in zijn oeuvre.

DORIGIN is een sculptuur/installatie die geïnspireerd is door de industriële en commerciële betrekkingen en de informele economie die Afrika en Europa verbinden. De Mercedes W123-240D, volledig heropgebouwd in Marokko, is samengesteld uit honderden wisselstukken die over het hele grondgebied werden verzameld. De kleuren van de carrosserie getuigen van de plaats van oorsprong van elk onderdeel: pistachegroen voor Meknes, oker voor Ouarzazate, wit voor Casablanca, enzovoort.

De titel *DORIGIN* krijgt een andere betekenis afhankelijk van waar de auto aan de man wordt gebracht: in Marokko is hij een verwijzing naar een origineel product dat in het buitenland wordt gemaakt, terwijl het in Europa gaat om een voertuig dat volledig in Marokko gemaakt is en van Marokko afkomstig is.

Het werk werd gemaakt voor een tentoonstelling in de Frankfurter Kunstverein. Eric Van Hove is er zelf mee van Marrakech naar Frankfurt gereden volgens een route die hij dag per dag uitstippelde met zijn 'copiloot': bibliothecaris Juan Asís Palao Gómez, die in Marrakesh achterbleef. De wegbeschrijving op papier is te lezen binnenin het voertuig. Van deze reis maakte de Marokkaanse regisseuse Meriem Abid een door de kunstenaar zelf 'psychogeografisch' genoemde video.

Lucile DESAMORY (België, Brussel – 1977), Gustave FUNDI (Democratische Republiek Congo, Lubumbashi – 1988) & Glodie MUBIKAY (Democratische Republiek Congo, Kinshasa – 1992)

TÉLÉ RÉALITÉ (2020)

Video, 88 min

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/034

Beeldend kunstenares, cineaste, actrice en muzikante Lucile Desamory woont en werkt in Berlijn sinds 2004. Ze werkt met de grenzen van de perceptie, de overdaad, dat wat onecht is, en verachte verhalen. Deze interesse voor marginale verschijnselen vraagt telkens om een ander medium. Ze maakt dan ook gebruik van film, schilderijen, tekeningen, borduurwerk, collages, foto's en haar stem. Deze technieken combineert ze tot grotere werken, zoals installaties, films, radiofonische stukken en performances.

Lucile Desamory draait haar tweede langspeelfilm *Télé Réalité* in samenwerking met de Congolese cineasten en producenten Glodie Mubikay en Gustave Fundi. In 2012 richtten zij het productiehuis O2 Studios op, dat plastisch kunstenaars en technici bij elkaar brengt. Ze maken kortfilms, voornamelijk in het horror- en sciencefiction-genre.

Télé Réalité (realityreeks) ging in wereldpremière tijdens de 70ste Berlinale in 2020. De film werd zowel in Kinshasa als in België opgenomen en behandelt het concept 'ethnografisch surrealisme', dat werd toegepast op de in België nog steeds voorkomende praktijk van 'heidense rituelen'. Het ankerpunt van de film bestaat uit de voorbereidingen van een realityreeks over het Belgische carnaval die gefinancierd en geregisseerd wordt door drie Congolese producentes. In hun zoektocht naar een publiek willen ze een mediastunt lanceren door de collectieve gekte van de voormalige kolonisatoren te laten zien. Hawaly, de show runner uit Burundi, moest de Belgische opnames regelen, maar haar collega, een Belgische costumière, is alleen maar bezig met het bovennatuurlijke.

De film toont een complex landschap van gebruiken, rites, dialecten en talen die het bovennatuurlijke en het fantastische doen versmelten: "Wordt het rurale, bijgelovige België met zijn obscure verhalen 's nachts niet de meest verlichte plek op de planeet en dus de ideale landingsplaats voor ufo's? Als we de banden tussen Afrika en Europa ooit een nieuw perspectief willen bieden, zullen we met nieuwe voorstellen moeten komen." In deze optiek willen Lucile Desamory, Gustave Fundi en Glodie Mubikay een soort van telepathisch kanaal tot stand brengen tussen beide continenten. De tunnel die ze aanleggen, opent nieuwe mogelijkheden om met elkaar in verbinding te treden via een carnaval van gedeelde verhalen.

Koenraad DEDOBBELEER (België, Halle – 1975)

***Philistine Beyond Belief* (2015)**

Boekensteunen, brons (uitgave 1/1), 22 x 18,5 x 13,5 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/035

Koenraad Dedobbeleer woont en werkt in Brussel. Hij maakt beeldhouwwerken, installaties, foto's en uitgaven sinds eind de jaren '90. Zijn sculpturen doen denken aan doordeweekse voorwerpen, maar doordat ze in de expositieruimte worden geplaatst, zijn ze verlost van hun gebruiksfunctie. Volgens de kunstenaar hangt de betekenis van een voorwerp in sterke mate af van de manier waarop en de context waarin het wordt weergegeven. Hij laat de totstandkoming en plaatsing van zijn werken dan ook afhangen van de architecturale ruimte waarin ze terecht komen: "wat is het toch een gigantisch probleem dat werken een titel moeten krijgen en daardoor belast worden met een betekenis". Bij Koenraad Dobbeleer houden de titels nooit verband met het object waarnaar ze verwijzen.

Philistine Beyond Belief maakt deel uit van het Gevaert-fonds, dat bestaat uit de uitgaven van Yves Gevaert Editeur (van 1974 tot en met 2006) en Gevaert Editions (van 2008 tot nu). Het werk is onderdeel van het tweede ensemble en een van de acht samenwerkingsinitiatieven van de kunstenaar met Gevaert Editions, opgericht door Saskia Gevaert in het verlengde van het werk van haar vader. De uitgeverij werkt nauw samen met hedendaagse Belgische en internationale kunstenaars, waaronder Koenraad Dedobbeleer, Sylvie Eyberg, Jef Geys, Jacqueline Mesmaeker en Walter Swennen voor de productie van kunst- en kunstenaarsboeken en andere *limited editions*.

36

Koenraad DEDOBBELEER (België, Halle – 1975)

***Increasingly Aggressive Appearance* (2017)**

Boekensteunen, beton (uitgave 1/1), 19 x 8 x 25 cm en 17,5 x 7 x 24 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/036

Koenraad Dedobbeleer woont en werkt in Brussel. Hij maakt beeldhouwwerken, installaties, foto's en uitgaven sinds eind de jaren '90. Zijn sculpturen doen denken aan doordeweekse voorwerpen, maar doordat ze in de expositieruimte worden geplaatst, zijn ze verlost van hun gebruiksfunctie. Volgens de kunstenaar hangt de betekenis van een voorwerp in sterke mate af van de manier waarop en de context waarin het wordt weergegeven. Hij laat de totstandkoming en plaatsing van zijn werken dan ook afhangen van de architecturale ruimte waarin ze terecht komen. "Wat is het toch een gigantisch probleem dat werken een titel moeten krijgen en daardoor belast worden met een betekenis". Bij Koenraad Dobbeleer houden de titels nooit verband met het object waarnaar ze verwijzen.

Increasingly Aggressive Appearance maakt deel uit van het Gevaert-fonds, dat de uitgaven van Yves Gevaert Editeur (van 1974 tot en met 2006) en van Gevaert Editions (van 2008 tot nu) omvat. Het werk behoort tot het tweede ensemble en is een van de acht samenwerkingsinitiatieven van de kunstenaar met Gevaert Editions, dat in 2008 door Saskia Gevaert opgericht werd in het verlengde van het werk van haar vader. De uitgeverij werkt voor de productie van kunst- en kunstenaarsboeken en andere *limited editions* nauw samen met hedendaagse Belgische en internationale kunstenaars, waaronder Koenraad Dedobbeleer, Sylvie Eyberg, Jef Geys, Jacqueline Mesmaeker en Walter Swennen.

Koenraad DEDOBBELEER (België, Halle – 1975)

***Systematically Devaluating* (2017)**

Fotografisch tweeluik, analoge zwart-witfotografie op Baryta-papier (uitgave 7/7), 62 x 47,5 cm (ingelijst)

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/037

Koenraad Dedobbeleer woont en werkt in Brussel. Hij maakt beeldhouwwerken, installaties, foto's en uitgaven sinds eind de jaren '90. Zijn sculpturen doen denken aan doordeweekse voorwerpen, maar doordat ze in de expositieruimte worden geplaatst, zijn ze verlost van hun gebruiksfunctie. Volgens de kunstenaar hangt de betekenis van een voorwerp in sterke mate af van de manier waarop en de context waarin het wordt weergegeven. Hij laat de totstandkoming en plaatsing van zijn werken dan ook afhangen van de architecturale ruimte waarin ze terecht komen. "Wat is het toch een gigantisch probleem dat werken een titel moeten krijgen en daardoor belast worden met een betekenis". Bij Koenraad Dobbeleer houden de titels nooit verband met het object waarnaar ze verwijzen.

Systematically Devaluating maakt deel uit van het Gevaert-fonds, dat de uitgaven van Yves Gevaert Editeur (van 1974 tot en met 2006) en van Gevaert Editions (van 2008 tot nu) omvat. Het werk behoort tot het tweede ensemble en is een van de acht samenwerkingsinitiatieven van de kunstenaar met Gevaert Editions, dat in 2008 door Saskia Gevaert opgericht werd in het verlengde van het werk van haar vader. De uitgeverij werkt voor de productie van kunst- en kunstenaarsboeken en andere *limited editions* nauw samen met hedendaagse Belgische en internationale kunstenaars, waaronder Koenraad Dedobbeleer, Sylvie Eyberg, Jef Geys, Jacqueline Mesmaeker en Walter Swennen.

Vaclav POZAREK (Tsjechië, Budweis – 1940)

***Lux (deluxe edition) Presentation/exhibition table* (2016)**

Presentatiemeubel, exotisch hout, 110 x 140 x 37 cm

Stichting KANAL, inv. FKS/A2021/038

Vaclav Pozarek woont en werkt sinds eind de jaren '60 in het Zwitserse Bern. De grote variatie in zijn werk toont zich in de keuze van middelen: voornamelijk tekeningen en sculpturen, maar ook collages, fotografie, tentoonstellingsscenografie en boeken. Hiermee onderzoekt hij voortdurend de manieren waarop kunst wordt tentoongesteld. Hoewel het lijkt alsof Pozarek tot de traditie van de minimale sculptuur behoort – onder meer door de sokkel weg te laten en een eenvoudige weergave van de werkelijkheid te verwerpen - onderscheidt hij zich ervan door gebruik te maken van ambachtelijke technieken en verwijzingen naar inheemse tradities.

De tafel *Lux (deluxe edition) Presentation/exhibition table* doet dienst als presentatiemeubel voor de vijf zeefdrukken van de *Leporello* (harmonicaboek) die behoort tot de luxe-uitgave van het gelijknamige boek. De kunstenaar voorzag het hout van inkepingen en vulde die met tweezijdig bewerkte platen.

Het werk maakt deel uit van het Gevaert-Fonds, dat de uitgaven van Yves Gevaert Editeur (van 1974 tot en met 2006) en van Gevaert Editions (van 2008 tot nu) omvat. De tafel behoort tot het tweede ensemble. Editions Gevaert werd in 2008 opgericht door Saskia Gevaert, in het verlengde van het werk van haar vader. De uitgeverij werkt voor de productie van kunst- en kunstenaarsboeken en andere *limited editions* nauw samen met hedendaagse Belgische en internationale kunstenaars, waaronder Koenraad Dedobbeleer, Sylvie Eyberg, Jef Geys, Jacqueline Mesmaeker en Walter Swennen.

6. MOBULL ART PACKERS

Met een team van experts, een uitstekende opslaginfrastructuur en een uitgebreid dienstenpakket streeft Mobull naar hoogwaardige bescherming op maat van de specifieke behoeften van elke curator, museumregistrator, handelaar, kunstenaar, galeriehouder en particuliere verzamelaar.

Mobull is altijd een zekerheid op de Belgische en internationale markt van kunsttransport. Dankzij ons wereldwijde netwerk van gespecialiseerde agenten garanderen we dat dezelfde normen worden toegepast op de plaats van herkomst en op de bestemming. Ons hooggekwalificeerde personeel en onze state-of-the-art technologie zullen al uw projecten en evenementen tot een groot succes maken. Een uiterst professioneel en gepassioneerd team staat ter uwer beschikking voor alles wat u nodig heeft:

- Transport met gespecialiseerde voertuigen en vliegtuigen, Douaneformaliteiten
- Verpakkings- en krattenfabricage
- Hoogbeveiligde opslag
- Installatie van exposities
- Behandeling van zware en grote kunstvoorwerpen • Restauratie en rapportages
- Verzekering
- Verhuizing van volledige collecties
- Coördinatie van reizende tentoonstellingen
- Supervisies met eigen personeel op de tarmac van de luchthavens van Brussel en Luik

Een schilderij met afmetingen van 5 x 4 meter opgehangen in een kerk. Een marmeren statuut van 2 ton voor in een tuin. Een wandtapijt gemonteerd op een hoogte van 4 meter in een kasteel. Mobull is uw specialist voor dit soort projecten. Ons team van monteurs zal de nodige maatregelen nemen om een dergelijk transport, ongeacht de moeilijkheden, precies en vlot te laten verlopen.

Opslag

Voor de opslag van uw kunstwerken, kan U rekenen op 5.000 m² volledig geklimatiseerde

opslagruimte op twee locaties vlakbij Brussels Airport. Premium-service voor particuliere verzamelaars, galeriehouders, kunstenaars en museumbeheerders. Wij spelen in op uw specifieke opslagbehoeften en bieden op maat gemaakte grote voordelen, zoals privéboxen of gemeenschappelijk ruimtes.

Dit alles tegen de best mogelijke opslagomstandigheden; temperatuur en vochtigheidscontrole, brandbeveiliging, een alarmsysteem met 24/24 control room en directe connectie met de lokale politie en brandweer.

www.mobull.be

Marc Maertens, Manager Mobull

BE CULTURE I PRESS KANAL

General Manager: Séverine Provost
Project Coordinator: Sophie Moffat
sophie@beculture.be - +32 494 65 36 57
info@beculture.be - +32 2 644 61 91
beculture.be